

Sygn. Akt XVII AmE 286/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Aleksandra Marczak**

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o zmianę decyzji koncesyjnej

na skutek odwołania J. C. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 6 marca 2018 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od J. C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt. XVII AmE 286/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 6 marca 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 163 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.), w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1165 i 1986) oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220, z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 grudnia 2016 r. złożonego przez przedsiębiorcę – Panią J. C. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Paliw J. C. z siedzibą w miejscowości R., ul. (...), gm. G., posiadającą numer identyfikacji podatkowej NIP (CEIDG): (...), postanowił:

1. zmienić decyzję z dnia 27 stycznia 2006 r. Nr (...) ze zmianami, w sprawie udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi, przedsiębiorcy – J. C., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Stacja Paliw J. C. z siedzibą w miejscowości R., ul. (...), gm. G. (zwanej dalej: (...)), poprzez wskazanie, że przedmiot działalności objętej tą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu gazem płynnym o kodach CN: (...), (...), (...);
2. odmówił zmiany powołanej wyżej decyzji, poprzez wskazanie, że przedmiot działalności objętej koncesją stanowi również działalność gospodarcza w zakresie obrotu olejami napędowymi o kodach CN: (...)

3. ustalił treść powołanej wyżej decyzji poprzez nadanie jej brzmienia: „udzielam przedsiębiorcy – Pani J. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. C. z siedzibą w miejscowości R., ul. (...), gm. G., posiadającej numer identyfikacji podatkowej NIP (CEIDG): (...), zwanej dalej (...) KONCESJI Nr (...) na obrót paliwami ciekłymi na okres od 30 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2025 r. na warunkach szczegółowo opisanych w treści przedmiotowej decyzji. (k. 3 – 8)

Od wyżej wymienionej decyzji powódka J. C. wniosła odwołanie od punktu II decyzji. Przedmiotowej decyzji zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść postanowienia,
2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wskazując na powyższe wniosła o częściowe uchylenie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 6 marca 2018 r., tj. w zakresie ujętym w pkt II decyzji.

W treści odwołania strona powodowa zarzuciła pozwanemu, iż jako podstawę prawną zmiany prawomocnej decyzji wskazano formalnie art. 163 k.p.c., w żaden sposób nie wskazując w sposób wyczerpujący podstawy prawnej, z której to wynika, a w szczególności nie przytoczył szczegółowych przepisów prawa upoważniających go do takiego działania. W ocenie powódki naruszył przy tym w sposób rażący przepis art. 156§2¹ k.p.c. Podniosła również, że pozwany poczynił błędne ustalenie faktów wynikających z istniejącego stanu infrastruktury technicznej zabudowanej na stacji powódki. Wskazała, że stacja paliw ze zbiornikiem naziemnym 5,0 m³ na olej napędowy wybudowana została jako obiekt stały z zachowaniem wszystkich wymogów formalnoprawnych w przedmiocie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie. Wskazała też na odmienne wymaganie techniczne i środowiskowe dotyczące stacji paliw płynnych i stacji kontenerowych. Zdaniem powódki, wszystkie urządzenia wymagane dla stacji paliw płynnych na jej stacji są zabudowane i sprawnie działają. Podniosła, że naziemny zbiornik oleju napędowego posadowiony jest na żelbetowej płycie wodoszczelnej i olejoodpornej oraz przytwierdzony na stałe, z odprowadzeniem ewentualnych wycieków oleju napędowego podczas jego napełnienia do wewnętrznej zakładowej kanalizacji deszczowej i dalej do separatora koalescencyjnego. Do dystrybutora oleju napędowego doprowadzona jest energia elektryczna i pełna automatyka sterowania nim na stałe, jak również doprowadzona jest automatyka pomiaru i monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych. W świetle tak wykonanej stacji paliw płynnych w ocenie powódki nie sposób mówić, iż jej obiekt to stacja kontenerowa. Zdaniem powódki, stacja kontenerowa, z uwagi na swój przenośny charakter nie jest objęta obowiązkiem „rygorystycznego” zabezpieczenia, zwłaszcza w zakresie dotyczącym środowiska. Jednocześnie wskazała, że w razie nieuwzględnienia jej racji, zmuszona będzie wystąpić z żądaniem odszkodowania z tytułu powstałych strat.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko zawarte w treści decyzji.

Ponadto, wniosł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Pozwany wskazał, iż nowelizacja przepisów obligowała Prezesa URE do weryfikacji wszystkich decyzji koncesyjnych, które zostały wydane przedsiębiorcom zajmującym się wytwarzaniem i obrotem paliwami ciekłymi, w przypadku złożenia przez nich wniosku w terminie określonym ustawą.

Podkreślił, że w oparciu o art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne, powód nie spełnił przesłanek umożliwiających udzielenie koncesji na obrót paliwami napędowymi o kodach CN: (...). Dokonując analizy warunków technicznych i weryfikacji wniosku powoda, zdecydował o wydaniu koncesji na obrót gazem płynnym.

Pozwany nie zgodził się z twierdzeniem powoda, jakoby stacja paliw spełniała wymagania określone dla stacji stałych. Szczególnie, biorąc pod uwagę przenośny charakter zbiornika naziemnego typu (...). (k. 38 – 42)

W toku rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca (...) J. C. z siedzibą w miejscowości R., posiadała koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 stycznia 2006 r. ze zmianami, Nr (...), na okres od 30 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2025 r. w której określono, że przedmiot działalności objętej ww. koncesją stanowi „działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi”. (akta adm.) Na terenie stacji znajduje się zbiornik bezciśnieniowy firmy (...) Sp. z o.o. (...) o pojemności 5 m³ użytkowany przez przedsiębiorcę do magazynowania oleju napędowego. (k. 53-54, 55-69 oraz okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 27 grudnia 2016 r., uzupełnionym pismem, które wpłynęło do Urzędu dnia 26 września 2017 r., jak również pismem, które wpłynęło do Urzędu dnia 15 listopada 2017 r. Koncesjonariusz złożył wniosek w sprawie dostosowania treści koncesji na paliwa ciekłe do nowej definicji paliw ciekłych związanych z koniecznością zmiany koncesji na paliwa ciekłe. Wskazał, że przedmiotem obrotu na stacji paliw znajdującej się w miejscowości R., przy ul. (...), (...)-(...) G., jest gaz płynny (...) o kodach CN: (...), (...), (...), oraz oleje napędowe o kodach CN: (...). (k. 1 akt adm.)

Pismem z dnia 3 sierpnia 2017 r. Prezes URE wezwał przedsiębiorcę do złożenia kompletu dokumentów i informacji w terminie 30 dni od daty doręczenia niniejszego pisma, co Przedsiębiorca uczynił, składając żadaną dokumentację w toku postępowania, przy piśmie, które wpłynęło do Urzędu 15 listopada 2017 r. Z treści złożonych dokumentów wynikało, iż w skład infrastruktury technicznej, znajdującej się na eksploatowanej przez Przedsiębiorcę stacji paliw w miejscowości R. wchodzi naziemny zbiornik o nr ewidencyjnym (...) i nr fabrycznym (...) typu (...) (wytwórca: (...)) Sp. z o.o.) z dystrybutorem o pojemności 5 m³. (k. 15 – 17 akt adm.)

Pismami z dnia 22 listopada 2017 r. Prezes URE wystąpił do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego oraz do Komendy Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w G., z prośbą o zajęcie stanowiska w kwestii spełniania przez przedmiotową stację paliw wymagań, określonych przepisami prawa. (k. 65 i 67 akt adm.)

Po przeprowadzeniu czynności kontrolnych, Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w piśmie z dnia 11 grudnia 2017 r. poinformował, że działalność została zawieszona dnia 30 marca 2018 r. Ponadto, zbiornik na olej napędowy o pojemności 5 m⁽³⁾ został wybudowany w oparciu o wydaną przez Starostę Powiatu (...) decyzję Nr (...) z dnia 1 grudnia 2004 r. i zamienną Nr (...) o pozwoleniu na budowę stacji autogazu, budynku socjalno-biurowego, zbiornika na olej i wiaty. Decyzją Nr (...) z dnia 22 listopada 2005 r. inwestor otrzymał pozwolenie na jej użytkowanie. (k. 69, akt adm., k. 50 akt)

Komendant Powiatowy (...) w G., pismem z dnia 11 listopada 2017 r. poinformował, że z ustaleń poczynionych na skutek działań kontrolno-rozpoznawczych wynika, że działalność gospodarcza została czasowo zawieszona - do dnia 22 listopada 2017 r. Jak wskazał pełnomocnik firmy, planowane odwieszenie działalności ma nastąpić w kwietniu 2018 r. Ponadto, wskazał, że na terenie przedmiotowej stacji zlokalizowane zostały:

1. zbiornik ciśnieniowy naziemny o pojemności 4,85 m³ przeznaczony do magazynowania gazu propan butan o nr ewid. (...)
2. zbiornik ciśnieniowy naziemny o pojemności 4,85 m³ przeznaczony do magazynowania gazu propan butan o nr ewid. (...) (wyłączony z eksploatacji), oraz

3. zbiornik beciśnieniowy firmy (...) Sp. z o.o. ((...)) o pojemności 5 m³ przeznaczony do magazynowania oleju napędowego o nr ewid. (...). (k. 71 akt adm.)

Pismem z dnia 17 stycznia 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego, w sprawie zmiany koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Jednocześnie poinformował przedsiębiorcę, że ze zgromadzonym materiałem dowodowym może zapoznać się w siedzibie urzędu, w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia. Powyższe pismo zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 27 stycznia 2018 r. (k. 73 akt adm., k. 74 akt adm.)

W dniu 6 marca 2018 r. Prezes URE wydał decyzję Nr (...) (...). (k. 3 – 8)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, jak również w ocenie Sądu nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporna była okoliczność, że powódka wystąpiła do Prezesa URE z wnioskiem w sprawie dostosowania treści koncesji na paliwa ciekłe do nowej definicji paliw ciekłych. Powyższe zaś było konieczne i uzasadnione, z uwagi na dokonane w przepisach prawa nowelizacje.

Przedmiotowe zmiany dokonały się w szczególności w zakresie regulacji dotyczących koncesjonowania rynku paliw ciekłych, zawartych w ustawach: z dnia 7 lipca 2016 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych ustaw (Dz. U. poz. 1052 i 1165), z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1165 i 1986) oraz z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1986).

W dniu 2 września 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1165), określająca w szczególności nową definicję paliw ciekłych.

W myśl art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r., w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 32 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1 przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu, magazynowaniu, przesyłaniu lub dystrybucji oraz obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie tymi paliwami z zagranicą, na podstawie koncesji wydanych przed dniem wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 32 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, składają wniosek o zmianę posiadanych koncesji w celu dostosowania ich treści do definicji paliw ciekłych, o której mowa w art. 3 pkt 3b ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Ponadto, zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy zmieniającej, powyższy wniosek nieuzupełniony w wyznaczonym przez Prezesa URE terminie, w sposób spełniający wymagania określone ustawą – Prawo energetyczne, pozostawia się bez rozpoznania. Powyższe regulacje zostały powtórzone w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 1986).

W dalszej kolejności podkreślić należy, że Minister Energii w drodze rozporządzenia z dnia 15 grudnia 2016 r. przedstawił szczegółowy wykaz paliw ciekłych, których wytwarzanie, magazynowanie lub przeładunek, przesyłanie lub dystrybucja, obrót, w tym obrót z zagranicą, wymaga koncesji oraz których przywóz wymaga wpisu do rejestru podmiotów przywożących (Dz. U. poz. 2039). Rozporządzenie weszło w życie 16 grudnia 2016 r.

Zgodnie z art. 43a ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne, w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, obowiązującym od dnia 2 września 2016 roku, sprzedaż paliw ciekłych z wykorzystaniem stacji kontenerowej jest dozwolona wyłącznie w celu zaopatrzenia w paliwa ciekłe Sił Zbrojnych, jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa

oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego, a także w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym. W myśl zaś art. 3 pkt 10i ustawy – Prawo energetyczne, definiującego „stację kontenerową” należy wskazać, iż jest to stacja paliw ciekłych o konstrukcji umożliwiającej jej przemieszczanie.

Przenosząc powyższe unormowania prawne na grunt przedmiotowej sprawy, należało stwierdzić, iż strona powodowa nie spełnia przesłanek udzielenia koncesji na obrót olejami napędowymi o kodach CN: (...) oraz (...)z uwagi na brak infrastruktury do prowadzenia działalności w tym zakresie.

Zasadnie zauważył pozwany, iż wobec braku wskazania wymagań co do stacji paliw stałej czy kontenerowej przepisami ustawy – Prawo energetyczne, powołać należy treść § 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2014r., poz. 1853). W myśl § 1 pkt 2) określenie stacja paliw płynnych oznacza - obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub nadziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno-kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze. Zgodnie zaś z § 1 pkt 4 stacja kontenerowa oznacza - zbiorniki i urządzenia do tymczasowego wydawania paliw płynnych, o konstrukcji umożliwiającej jej przemieszczanie.

Wbrew twierdzeniu strony powodowej, która wskazywała, iż przedmiotowa stacja została wybudowana jako obiekt stały, należy podkreślić, iż zbiorniki typu (...) oraz inne, o zbliżonej konstrukcji zbiorniki naziemne, posiadające wbudowany dystrybutor paliw są urządzeniami przenośnymi. Strona powodowa w treści odwołania wskazywała, że „naziemny zbiornik oleju napędowego posadowiony jest na żelbetowej płycie wodoszczelnej i olejoodpornej oraz przytwierdzony do niej na stałe”, nie pozbawiło to jednak jego przenośnego charakteru. Co więcej, strona powodowa posiadała pozwolenia na użytkowanie stacji dystrybucji gazu płynnego propan-butan wraz z infrastrukturą towarzyszącą, której elementem był m.in. zbiornik na olej. Dowodzi to, iż zbiornik na olej napędowy stanowił element pomocniczy, służący dla stacji dystrybucji gazu płynnego. Z dokumentacji zdjęciowej i dokumentów technicznych dotyczących tego urządzenia, złożonych przez stronę pozwaną również wynika, iż jest to naziemny i przenośny zbiornik na paliwo, a nie stacja o komercyjnym przeznaczeniu (k. 53-54, 55-69). Wbrew odmiennemu przekonaniu strony powodowej, o charakterze tego urządzenia świadczą jego parametry techniczne określone przez producenta, nie zaś fakt przymocowania go do betonowego podłoża. Niezasadnie zatem strona powodowa zarzuciła Prezesowi URE błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Wbrew twierdzeniu strony powodowej, wyposażenie przedmiotowego urządzenia w instalacje i inne urządzenia (zabezpieczające, służące do pomiaru i monitorowania, czy sygnalizacji wycieku produktów naftowych) nie służą zmianie przeznaczenia tego urządzenia. Niemożliwe było wobec tego zaprzeczenie informacjom przekazanych przez producenta. Prowadzi to do wniosku, że jest to urządzenie przenośne, odpowiadające definicji stacji kontenerowej, o której mowa w treści art. 3 pkt 10i ustawy – Prawo energetyczne i nie może służyć do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu olejem napędowym, albowiem ustawodawca wyłączył taką możliwość wspomnianą już treścią art. 43a ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne.

Ustawodawca wprost określił przeznaczenie stacji kontenerowej, kierując się wymogami bezpieczeństwa i nakładając na wszystkie stacje obrotu paliwami ciekłymi wymóg posiadania zbiorników podziemnych. Ustawodawca dążył do wyeliminowania stacji kontenerowych z komercyjnego obrotu. Nowelizacja przepisów definitywnie wyłączyła możliwość użytkowania stacji kontenerowych w celach innych niż określone w przepisie art. 43a ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne.

Wobec powyższego, jednoznacznie należy stwierdzić, że nie jest możliwe prowadzenie powszechnego obrotu paliwami ciekłymi, z wykorzystaniem kontenerowej stacji paliw.

Prezes URE dokonał kontroli decyzji koncesyjnych wydanych przedsiębiorcom zajmującym się wytwarzaniem i obrotem paliwami ciekłymi, którzy w terminie określonym ustawą złożyli wniosek o zmianę warunków koncesji, celem wprowadzenia przejrzystości i uporządkowania w sektorze paliw ciekłych. Na skutek zatem zmiany przepisów prawa

energetycznego, ustawodawca zobligował Prezesa URE do weryfikacji wydanych decyzji koncesyjnych. W świetle powyższych zaś ustaleń pozwany Prezes URE zobowiązany był do „odmowy zmiany powołanej wyżej decyzji, poprzez wskazanie, że przedmiot działalności objętej koncesją stanowi również działalność gospodarza w zakresie obrotu olejami napędowymi o kodach CN: (...), (...)”, ponieważ w świetle nowej regulacji prawnej nie mógł zezwolić na prowadzenie obrotu olejami napędowymi przy użyciu opisanego wyżej urządzenia, tj. stacji kontenerowej.

Ponadto, należy wskazać treść art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne, który stanowi, że Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności. Wobec powyższych ustaleń należy uznać, że powód nie jest w posiadaniu infrastruktury umożliwiającej prowadzenie działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu olejami napędowymi. W stanie prawnym obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji obrót olejami napędowymi, przy użyciu powyższego urządzenia został wyłączony, zgodnie z treścią art. 43a ust. 4 – Prawo energetyczne.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie Prezes URE dokonał kompletnych ustaleń, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia spornej kwestii, nie ulega też wątpliwości, iż materiał zgromadzony w sprawie został rozpatrzony w całości.

Odnosząc się do zarzutu strony powodowej, która w treści odwołania wskazała na obrazę przepisów postępowania, tj. 156§2¹ k.p.c. należy podkreślić, iż postępowania związane ze zmianą treści koncesji przeprowadzane były w oparciu o art. 163 Kodeksu postępowania administracyjnego, który stanowi, że organ administracji publicznej może uchylić lub zmienić decyzję na mocy której strona nabyła prawo, także w innych przypadkach oraz na innych zasadach niż określone w rozdziale 13, o ile przewidują to przepisy szczególne. Zdaniem Sądu, treść punktu II przedmiotowej decyzji została określona w sposób prawidłowy, albowiem odpowiada przepisom prawa.

W świetle powyższych rozważań, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR (del.) Jolanta Stasińska